

løb andrager, som det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen) nævnedes, omtrent 100 Kr. aarlig. Hvis man nu kun bevilgede Embedsmanden de 100 Kr., han havde anvendt, bragte man ham i en meget vanskelig Situation, thi hvis Forholdet da skulde blive, at de private, der nu yde gratis Befordring til ham, unddrog ham denne, vilde det Beløb, han har til Raadighed, ikke slaa til, og det vilde jo dreje sig om et aarligt Beløb paa mellem 1,100 og 1,200 Kr., et Beløb, som han selvfølgelig ikke kan udrede af sin faste Embeds-gage, der kun er 5,200 Kr. Gik man altsaa hen ved dette Embede saavel som ved mange andre og kun bevilgede det Beløb, der faktisk anvendes, vilde man bringe vedkommende i en Situation, som ingen i Rigsdagen i Virkeligheden vil bringe vedkommende i. Derfor er der ingen anden Vej at gaa end at tage det Antal Mil, vedkommende opgiver at have tilbagelagt i Embedsforretninger pr. Vogn, og multiplicere det med det Beløb, som man kan faa Vognmandskørsel for. I saa Henseende opgiver denne Embedsmand, at han pr. Mil, han skal køre, betaler 2 Kr. 50 Øre. Dette Beløb har man imidlertid ikke regnet med i Ministeriet. Man har kun regnet med 2 Kr., saaledes som det findes omtalt i Bemærkningerne til Lovforslaget. Der staar udtrykkelig, at man henleder Opmærksomheden paa, at man ved Beregningerne af Befordringsgodtgørelsen højst regner med 2 Kr., hvor man ikke har positiv Sikkerhed for, at den kan opnaas for 1 Kr. 50 Øre, og det gør man i Overensstemmelse med, hvad der er udtalt i Rigsdagstidenden for 1906—07, Tillæg B. Sp. 2391—94, hvor der henvises til, at man, hvor Jernbane har kunnet benyttes, har taget dette Forhold i Betragtning, saa at den Besparelse, der indvindes ved Brugen af Jernbane, kommer Statskassen til gode. Jeg ser derfor lige saa lidt som det ærede Medlem foreløbig nogen Udvej paa dette Omraade, men Ministeriet skal tage dette Spørgsmaal under Overvejelse. Jeg skal erindre om, at der findes en Fortegnelse for alle Embeders Vedkommende paa dette Omraade, saa man kan se, om der er Mulighed for en Regulering af dette Forhold.

Til Slutning skal jeg gøre den Bemærkning til de ærede Medlemmer for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) og Frederiksberg 1ste Valgkreds (Ellinger), at hvis der virkelig i Rigsdagen er Stemning for Lønningstillæg til visse Underdommerembeder, skal det ikke møde

nogen Uvillie hos Ministeriet, men at man ikke i denne Rigsdagssamling vilde kunne føre det igennem, har jeg desværre — kan jeg sige — været forvisset om.

Ordføreren (S. Sørensen): Efter de Udtalelser, der ere faldne, finder jeg kun Anledning til at gøre nogle faa Bemærkninger. Det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen) ved godt, at jeg ikke er uenig med ham i den Tanke, der ligger til Grund for hans Udtalelser, men jeg tænker, at det ærede Medlem kan være fuldt tilfreds med det Svar, der blev givet af den højtærede Justitsminister, og hvoraf det fremgaar, at den højtærede Minister ogsaa vil tage Spørgsmaalet om Befordringsgodtgørelse op til Overvejelse, inden der atter kommer til at foreligge Forslag paa Tingets Bord om Kontorholdsvederlag.

Til det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) og det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) skal jeg sige, at naar de udtalte, at de have haft Grund til at antage, at der parallelt med dette Lovforslag vilde komme til i indeværende Rigsdagssamling at løbe et Lovforslag om de mindre Embeders Lønningsforhold, skal jeg dertil kun sige, at saaledes som Sagen har foreligget i Udvalget, have de ærede Medlemmer nogen Grund til disse Udtalelser. Jeg vil altsaa ikke imødegaa dem paa dette Punkt, men sige, at efter som Sagen skred frem, viste det sig ikke gørligt at komme længere end til de Udtalelser, der nu ere nedlagte i Betænkningen, og dertil mener jeg, at vi bør indskrænke os denne Gang. Jeg anbefaler fremdeles Lovforslaget og Ændringsforslagene til Vedtagelse.

Andreasen: Jeg takker den højtærede Justitsminister for det Tilsagn, han gav om at lade den omtalte Sag undersøge, og jeg vil da haabe, at han senere maa komme til den Overbevisning, at det ikke alene er nødvendigt, men ogsaa muligt at naa til en Reform paa dette Omraade. Jeg ønsker at gøre opmærksom paa, at det, der sker ved den Maade, hvorpaa vi i Øjeblikket tildele Kontorholdsgodtgørelse, er, at Staten betaler Retsbetjenten for en hel Del Rejser, der ikke have kostet ham noget, idet enten han selv eller hans Stedfortræder, Fuldmægtigen, kører med den paagældende Sagfører. Den samme Rejse bliver betalt anden Gang derved, at den Mand, hos hvem der gøres Udlæg eller foretages anden retslig Forretning, selvfølgelig kommer til at betale højere. Der